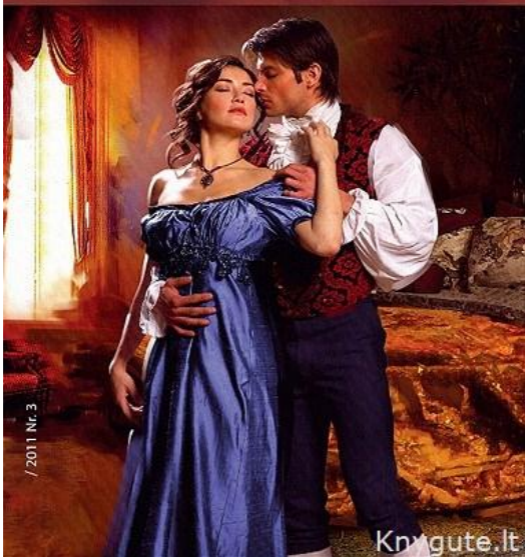

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

ELIZABETH ROLLS

Guvernantės kerai

/ 2011 Nr. 3

Knjgute.lt

Elizabeth Rolls

GUVERNANTÈS KERAI

Romanas

Versta iš Elizabeth Rolls, Lord Braybrook's
Penniless Bride, 2009

© Elizabeth Rolls, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Eglė Bareikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2011

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2011

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

Pirmas skyrius

Džulianas Trenthemas, vikontas Breibrukas, vaizdžiai tariant, prikando liežuvį ir priminė sau, kad pamotės Serenos nuomone, taktiškumas – geriausias būdas suvaldyti jo aikštinę įseserę. Būtų netaktiška pasakyti Lizei, kad ji vaidina it antrarūšė aktoriukė prastoje tragedijoje.

– Mama, *tai* nesąžininga! – tūžmingai šūktelėjo gerbiamoji Alicija. – Džulianas su Hariu vakar praleido vos penkias minutes ir...

– Pusvalandį, – pataisė ją Džulianas sėsdamasis ant sofos. – To pakanka įsitikinti, kad be sekretoriaus darbo pas serą Džoną, vaikas neturi jokių planų.

Jis akies kamučiu dirstelėjo į rainą katiną, įsitaisiusį Serenos sterblėje. Tas prakeiktas padaras manė, kad jis dievina kates. Smarkiau klysti neįmanoma.

– *Penkias minutes!* – pakartojo Lizė. – Ir vargšas Haris paskelbiamas *netinkamu!* Kad ir ką tai reikštų!

– Be kitų dalykų, tai reiškia, kad jau mėnesį tu susitikinėji su tuo vaikinu, – ramiai tęsė Džulianas. – Lize, turėk proto.

Katinas išplėtė blizgančias žalias akis ir įsi-
spitrėjo į Džulianą.

Lizė veriamai nužiūrėjo brolių.

- Ne!

- Lize, brangioji, - įsiterpė Serena, - esu tik-
ra, nors ponas Deventris žavingas ir malo-
nus... - Ji pamėgino sugriebti katiną, kuris tuo
metu šoko iš sterblės. - O varge. Apie ką aš
kalbėjau? Taip, apie poną Deventrį - nemanau,
kad jis pasiturintis, todėl...

- Kam rūpi pinigai? Šiaip ar taip, jis *uždirba!*
- paprieštaravo Lizė.

- Du šimtus per metus? - Džulianas susitvar-
dė neprunkštelėjęs. - Nors ne, pinigai nesvar-
bu. Bet tik jei *tu* išmoksi be jų verstis. Nes kai
antstoliai išsiveš tavo baldus, o namo savinin-
kas išspirs į gatvę, suprasti, kad jie net labai
svarbūs.

- Haris turi *savo* namą! - atkirto Lizė. - Bris-
tolyje. Pats sakė.

- Vadinasi, Haris turtuolis, - tarė Džulianas.

Jis nuolankiai stebėjo, kaip katinas su stebi-
nančiu pasitikėjimu patraukė prie jo. Seterių
veislės kalė Junona, kuri gulėjo išsidrėbusi jam
po kojų, kilstelėjo galvą ir graudžiai atsidususi
vėl nuleido.

- Na, aš nevesiu Lizės, - pragydo šešiametis Deivis, kuris kampe stengėsi sudėlioti Europos žemėlapiu dėlionę. - Aš vesiu mamą.

Džulianui kažkaip pavyko išlaikyti ramų veidą.

- Puiki mintis, drauguži, - pritarė jis. - Nors gal geriau nereikia, jei nenori atsidurti Naujųjų Vartų kalėjime!

Lizė vos nepradėjo kikenti, bet susivaldė, nes iš visų jėgų stengėsi atrodyti įsižeidusi.

Katinas stryktelėjo Džulianui ant kelių ir patogiai įsitaisė. Labai patogiai - suleido nagus tiesiai į elnio odos bridžius.

- Nieko baisaus, brangusis, - ledi Breibruk paguodė savo jauniausiąjį sūnų. - Kai ateis laikas vesti, tu manęs nebenorėsi.

- Tikrai, - pritarė ir Džulianas. - Juk Lizė nebenori už manęs tekėti. Tiesa, Lize?

- Aš niekada nenorėjau! - pratrūko ši.

- Pasipiršai man, kai buvai maždaug penkerių, - priminė Džulianas nuklydęs į praeitį. - Kokia jaudinanti akimirka. - Jis pasisuko į Deivį. - Kodėl tau nenulėkus į virtuvę ir nepažiūrėjus, gal Elė turi ko nors užkrimsti?

Deivis pašoko ant kojų po svetainės kampus išžarstydamas visą Europą ir nurūko dar jo

motinai nespėjus supeikti šios puikios minties, galinčios pakenkti jo išsilavinimui ir virškinimui.

Vos tik durys trinktelėjo vaikui už nugaros, Lizė pratrūko ir vėl:

- Džulianai, tai nesąžininga! Kodėl manai turįs teisę reikšti savo nuomonę?

- Turbūt todėl, kad esu tavo globėjas, - atsakė šis. - Savo nelaimei, - pridūrė. - Lize, nusiramink. Esi per jauna galvoti apie vedybas.

- Man tuoj bus *aštuoniolika!* - sušuko ji, lyg skelbdama sau mirties nuosprendį.

- Mažiau nei prieš tris mėnesius tau suėjo septyniolika, - pabrėžė Džulianas. - Dar nesi senmergė.

- O jei tai būtų kuris nors iš tavo turtingų, tituluotų draugų? - atrėmė ji. - Pavyzdžiui, lordas Bleikharstas?

Džulianas sumirksėjo.

- Kadangi jis jau vedęs, nušaučiau jį! Nori tikėk, nori ne, tačiau iki kitų metų nepritarsiu jokioms įpareigojančioms sužadėtuvioms.

Katinas jo sterblėje pasivertė siūlydamas savo kailinį pilvuką. Susitaikęs su tuo, kas neišvengiama, Džulianas ėmė minkyti begėdį gyvūną.

Lizė nustėro.

- Bet *kodėl?*

- Esi per jauna, - paaiškino Džulianas. - Ir daugiau nekartok, kad tau beveik aštuoniolika!

- Bet mes *mylime* vienas kitą, - išspaudė su-triuškinta Lizė. - Taip neteisinga. Vien todėl, kad jis nėra turtingas...

- Lize... Deventris negali sau leisti tavęs vesti! - Jis stengėsi neprarasti kantrybės ir nuolankiai užgniaužė instinktyviai besiveržiančius ciniškus žodžius. - Tikrai negali, turint omenyje sąskaitas, kurias praėjusį mėnesį man atsiuntė iš Bato, - pridūrė jis.

Lizė išraudo. Džulianas vylėsi, kad jo glausta pastaba apie protingai tvarkomas išlaidas pasiekė tikslą.

- Vis dėlto *tai* neteisinga. Jei mes negalėsime susitikinėti, tada...

- Aš jam neuždraudžiau lankytis pas mus! - irzliai atrėžė Džulianas. - Lize, dėl Dievo meilės! Liaukis vaidinusi lyg prastoje tragedijoje!

Serena sukosėjo ir Džulianas sugriežė danti-mis prisiminęs taktiškumą.

- Jis atrodo gana malonus, - pridūrė jis, - man regis, galiu *juo* pasikliauti, kad neper-

žengs ribos.

- Nori pasakyti, kad mes galime susitikinėti?

Džulianas pervėrė ją savo labiausiai išstobulintu plieniniu žvilgsniu.

- Jei bus pakviestas į tas pačias pramogas, tada, žinoma, jūs susitikssite. Jis gali užsukti į svečius. Retkarčiais. Tačiau tu negali matytis su juo be palydos ir susirašinėti. Tokios pats sąlygos galios bet kuriam tau asistuojančiam vyriškiui, net jei jis būtų pats karalius Midas!¹

- Turbūt galvoji, kad elgiesi kilniaširdiškai?

Džulianas linktelėjo.

- Taip. Kad jau užsiminei, kaip tik taip ir elgiuosi. O jei kartais pasiduodi pagundai laikyti mane beširdžiu tironu, - pridėjo jis, - tau derėtų gerai apsvarstyti faktą, kad mūsų tėvas Deventrij būtų botagu išvijęs pro duris, užpjudęs šunimis, apskundęs jo šeimininkui, o tave mėnesį kalinęs kambaryje. Mažiausiai. Ir pagalvok - vos sueis dvidešimt vieneri, aš būsiu bejėgis sukliudyti tavo vedyboms.

Išgirdusi taiklų Džuliano apibendrinimą Lizė

¹ Mitinis Frigijos karalius, kurio neprotingą pageidavimą, kad viskas, ką tik palies, virstų auksu, patenkino Dionisas. (Čia ir toliau - vert. past.)

maištingai sučiaupė lūpas.

- Džulianai, jei bent mažumėlę nutuoktum apie *meilę*, - prabilo ji virpančiu balsu, - suprastum, kokia *kančia* yra paklusti ir laukti!

Ji apsisuko ir išlėkė iš svetainės.

- Maniau, susitarėme, kad būsi taktiškas, - priminė jam Serena, ledi Breibruk.

Džulianas prunkštelėjo.

- Taktiškas? Lizė prašyte prašosi aštresnio žodžio! - Jis nukėlė katiną nuo kelių. - Serena, ką ji šiuo metu skaito?

Visiškai nekreipdama dėmesio į tokį nereikšmingą klausimą Serena pasižiūrėjo į savo posūnį.

- Pasakyk, brangusis, kai tau buvo septynio-lika...

- A, na taip, gerai, - skubiai pertraukė ją Džulianas, prisiminęs kai kurias savo jaunatviškas silpnybes. Jis nususuko nuo piktai į jį dėbsančio katino. - Aš bent jau netroškau nė vienos iš jų vesti!

Kai Serena springdama pratrūko kvatoti, raudonis plūstelėjo Džuliano skruostais, o katinas, pasinaudojęs jo išsiblaškimu, vėl grakščiai įsitaisė jam ant kelių.

- Prisimenu, - vis dar juokdamasi patvirtino

Serena. - Ar Tibaltas tave erzina? Mesk jį ant žemės.

Džulianas išsiviepė.

- Kaip nors išgyvensiu dėl vieno katino. - Nors jis ir vėl suleido nagus į bridžius. Vis dėlto Serena buvo prisirišusi prie šio gyvūno. - Nejau buvau toks įkyruolis?

- Dar blogiau, - patikino pamotė. - Kai tik atskriedavo žinios apie tavo prasižengimus Oksforde, o kai buvai išsiųstas į Londoną, ir iš ten, tavo tėvo vos neištikdavo apopleksija. - Ji šyptelėjo prisiminusi. - Blogiausia buvo tada, kai sužinojome, kad Vorčesteris ruošiasi tave iššaukti į dvikovą dėl pernelyg didelio tavo dėmesio Harietai Vilson.

Džulianas sumirkčiojo išgirdęs tiesmuką pasabą apie vieną iš jo jaunatviškų kvailysčių.

- Po šimts, Serena! Iš kur tai sužinojai?

- A, vadinasi, tai - tiesa? Sakiau tavo tėvui, kad greičiausiai tik paikas pramanas ir neverta sukti galvos. Ar klydau?

- Jis *papasakojo* tau? - Džulianas net nenutuokė, kad jo tėvas apie tai *žinojo*!

Serena įsistebeilijo į jį.

- Na, žinoma! Kaip kitaip galima prašyti patarimo?

- Prašė tavęs patarimo? - Džulianui net labai stengiantis nepavyko įsivaizduoti tėvo, su Serena aptarinėjančio sūnaus susidomėjimą liūdnai pagarsėjusia kurtizane.

- Dažnai, - atsakė ji žybčiodama pilkomis akimis. - Nors turėčiau pabrėžti, kad ne taip jau ir dažnai. - Jos lūpos sutrūkčiojo. - Šiaip ar taip, jam tai nutikdavo netyčia.

Džulianas nusprendė visai nenorįs to žinoti.

- Hm. Ką gi, būsiu čia iki vasaros pabaigos, o žiemai Lizė su Ema išvažiuos pas tetą Masingdeil. Aišku, iki to laiko galime išlaikyti Lizę kuo toliau nuo bėdos.

- Pasiliksi iki parlamento darbo pradžios?

Džulianas gūžtelėjo pečiais.

- Greičiausiai. Privalau dėl vieno reikalo pasimatyti su Modburriu. Todėl kitą savaitę porai dienų išvykstu į Bristolį. Kadangi vis tiek su juo susitiksiu, pirma parašysiu ir paprašysiu išsiaiškinti ką nors daugiau apie Deventrį. Bent jau apie tą namą.

- Taip, tai mane nustebino, - pritarė Serena.

- Jei Deventris turi nekilnojamojo turto, Modburis ką nors atkapstys, - pasakė Džulianas. - Pasirodo, Alkastonas yra jo krikštatėvis ir jį remia.

Serena susiraukė.

- Alkastonas? Hercogas?

- Taip. Jis rekomendavo serui Džonui priimti Deventrij į darbą, - paaiškino Džulianas. - Susitvarkysi, kol būsiu išvykęs? Tikrai nenori, kad atvažiuotų teta Lidija? Arba...

Jis nutilo išvydęs ugningą Serenos žvilgsnį.

- Džulianai, gal aš ir prirakinta prie šios apgailėtinos kėdės, bet kaip jau sakiau anksčiau, tai nereiškia, kad man reikia nuolat apie mane tūpčiojančių pagalbininkų, - atrėžė ji. - Kadangi Lidija būtent taip ir elgsis, tai atsakau: ne, aš visai netrokštu, jog ji atvažiuotų!

- Gerai, - sutiko jis. - Nebus jokios tetos Lidijos.

Reikės pagalvoti apie kokią kitą moterį, nes kai Serenos dukros žiemai išvyks į Batą, jai bus reikalinga kompanionė. Jis meiliai nužvelgė pamotę. Serenos įkalinimas *apgailėtinoje kėdėje*, kaip ji pati sakė, varžė jos fizinę laisvę. Vis dėlto Džulianas suprato, kodėl Serena griežtai atsisako našlaujančios svainės draugijos: Lidija be atvangos šokinėtų aplink ir įkyriai skųstųsi neteisingu likimu. Bet ką daryti?

- Džulianai, aš nepageidauju *jokių* gero linkinčių giminaičių, man nereikia, kad jie tupinė-

tu apie mane.

- Taip. Aš suprantu.

Kartais jam atrodydavo, kad pamotė iš tikrųjų sugeba perprasti jo mintis... reikės sugalvoti ką nors kita. O kol kas brūkštelės Modburiui - paprašys išsiaiškinti viską, kas įmanoma, apie Deventrij.

Antras skyrius

Milorde, manau, radau namą, apie kurį klausėte. Tik tuos vienintelius Deventrius man pavyko aptikti. Gyvena Kalėdų laiptų gatvėje.

Ar ne?

Tik viena smulkmena, milorde. Kaip išsiaiškinau, ten gyvena jauna moteris... ponia Deventri...

Viešpatie! Džulianas mindžikavo Kalėdų laiptų gatvelės pradžioje ir negalėjo atsistebėti - nejaugi jis jau visiškai išsikraustė iš proto, kad ketina žengti pirmyn šiuo skersgatviu? Tas pats dingtelėjo Modburiui - ir Džulianas suprato kodėl. Siaura gatvelė neabejotinai buvo išlikusi nuo viduramžių, o stačiame šlaite kažkas tikrai buvo išmūrijęs laiptukus....